

In de lens gevangen

Ghislaine Frison

Eerder verscheen van deze auteur:

Een spoor van herkenning (2018)

© 2020 Ghislaine Frison

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties, namen of activiteiten berust op louter toeval.

Schrijver: Ghislaine Frison

Coverontwerp: Ghislaine Frison

Coverfoto's: Marielou Lolipop from Pixabay, Ghislaine Frison

ISBN: 9789402197624

Dit boek is uitgegeven via bravenewbooks.nl

*Pap en mam:
Deze is voor jullie*

PROLOOG

Het was warm en druk in het café van tante Annie. Hij zat aan een klein tafeltje bij het raam, alleen. Zijn vingers klemden zich om het bierglas terwijl zijn ogen zich focusten op de buitenwereld. De kletsnate straatstenen weerspiegelden het diffuse licht van de inmiddels ontstoken lantaarnpalen.

Zijn blik gleed langs de stoep aan de overkant die, door de enigszins beslagen ruiten van het kroegje, maar net zichtbaar was. Hij zat een beetje in elkaar gedoken, omdat hij geen behoefte had aan een praatje. Dat werkte, niemand schonk aandacht aan hem.

De zondagmiddagen waren blijkbaar populair in de kleine kroeg. En op zo'n druilerige dag als deze – rond een uur of vijf – was het topdrukte. De kapstok bezweek zowat onder de vracht jassen die inmiddels ook op de verwarming ernaast werden gegooid.

De geur van natte kleding mengde zich met de gebruikelijke geuren: Een mengeling van bier, lijfgeuren en het kenmerkende hout dat tegen de muren als lambrisering was getimmerd. Ook was de rooklucht er na die tien jaar nog steeds niet uit.

Om hem heen schalden luide stemmen en vloeide het bier rijkelijk. Op de achtergrond klonk het ritmische gedreun van de zich vaag onderscheidende muziek.

Wat gejaagd dronk hij zijn biertje en hij wreef vervolgens met zijn mouw over het stukje raam naast zich. Hij kon zich nu niet permitteren om het zicht te verliezen. De gestage regen veroorzaakte een mistig beeld, maar zijn ogen waren scherp en hij wist wat hij zocht.

Ze zou hier langs komen. Hij wist namelijk waar ze was.

Op het moment dat de twijfel begon toe te slaan, zag hij beweging aan de overkant van de straat.

Daar liep ze.

Vlug dronk hij het laatste restje bier uit zijn glas en zette het op tafel. Hij keek weer uit het raam en zag hoe ze wegdook in haar jas, zichzelf beschermend tegen de striemende regen. De kraag van haar mantel hoog opgezet, handen in de zakken. Op haar gehakte, korte laarsjes stapte ze stevig door.

Hij stond op en trok zijn jas van de stoel, zijn blik op de grond gericht. Hij deed zijn jas aan en liep richting de uitgang, zich een weg banend door de druk pratende menigte, terwijl hij ieder oogcontact vermeed.

Toen de deur achter hem dichtklapte, bleef hij even in het portiek staan. Hij stak zijn hand in de binnenzak van zijn jas en trok zijn handschoenen eruit. Vervolgens ritste hij zijn jas dicht en trok de capuchon over zijn hoofd. Ondertussen bleven zijn scherpe ogen haar volgen terwijl ze verderop in de straat liep. Hij zag dat ze de hoek van de Torenstraat naderde.

Terwijl hij uit het portiek stapte en de straat overstak, trok hij zijn handschoenen aan. Ze was de hoek om gegaan, zoals hij al verwachtte. De route door het Belzenpark naar het station was iets korter. En stiller.

Hij wist een nog kortere route.

Hij begon te rennen in de richting van een doodlopend steegje dat weinig mensen kenden, maar dat grensde aan het parkje. Het steegje eindigde met een houten hek. Hij liep het donkere steegje in, keek even om zich heen en sprong over het hek. Hij kwam tussen de natte struiken terecht.

Met een paar passen stond hij op het wandelpad halverwege het parkje. Er lag een tak die was losgewaaid, hij pakte hem op en veegde zijn voetsporen in de aarde weg. In de verte hoorde hij haar lopen en het geluid kwam langzaam dichterbij.

Hij keek weer om zich heen, de adrenaline gierde nu door zijn lijf. Koud metaal drukte tegen zijn buik.

Hij keek ongeduldig in de richting waar ze vandaan zou komen. Het moesten seconden zijn, maar de tijd leek te vertragen.

Door het slechte weer en de daarmee samenhangende vroege donkerte had het park iets sinisters. Een ironische harmonie, die hem echter volledig ontging. Hij hoorde haar voetstappen nog voor hij haar zag. De bomen en struiken slokten het wandelpad bijna op. Maar daar was ze.

Zwarte mantel. Korte laarsjes. Blonde lokken.

Hij registreerde het zonder emotie. Ze stopte even en keek naar de struiken naast haar, alsof ze iets hoorde. Maar na een paar tellen schudde ze haar hoofd en maakte ze aanstalten om verder te lopen. Toen zag ze hem staan.

Ze slaakte een gillette van schrik.

Verdomme.

Het zweet stond op zijn voorhoofd. Hij blikte kort opzij, maar het parkje lag er verlaten bij. Nergens een mens te bekennen. Hij wachtte af, onbeweeglijk.

En toen herkende ze hem.

Hij hoorde de opluchting in haar stem.

‘Lieverd, ik schrok me rot!’ Lachend liep ze naar hem toe. Even schoot de twijfel door zijn hoofd, maar hij liet het niet toe. Dat mocht niet, er was geen weg meer terug. Ze kwam dichterbij met die blik in haar ogen. De blik die hij door en door kende: Verleiding.

Pas toen ze bij hem stond, zag ze het pistool in zijn hand. Ze schrok zichtbaar; geschokt en verward keek ze hem aan. Voordat hij zich kon bedenken pakte hij haar arm beet en duwde de demper in haar buik, zijn hoofd dicht bij het hare. Hij mompelde iets onverstaanbaars, zelfs voor hemzelf. Een seconde raakte hij met zijn neus haar slaap aan en snoof de zachte geur op.

Toen haalde hij de trekker over. Hij voelde hoe haar lichaam verslapte. Grote ogen keken hem aan.

Ze gleed weg uit zijn greep en zakte op de grond. Hij wierp nog een laatste blik op haar, voordat hij de benen nam. Via een andere kant liep hij snel het parkje uit en vervolgde zijn weg door de donkere straten.

De regen striemde hard in zijn gezicht. Hij voelde het niet. Hij voelde niets op dit moment. Zijn hart, zijn lichaam, zijn geest; ze waren koud als staal.

‘Een wonder, dat is het.’ Sjors Nieuwenhuis stond achter de tap van zijn kroeg in het kleine centrum van Leeze. Voor hem aan de bar zaten vier stamgasten achter hun biertje. Het was vrijdagmiddag. Voor deze heren een goede reden om het weekend in te luiden in het café van Sjors. Een traditie die ze al jaren in stand hielden. Nou ja, voor drie van hen.

De vierde stamgast heette Luc Majesteit en was sinds een half jaar in het stamgroepje opgenomen. Hij was destijds een keer binnengelopen op het moment dat de heren hun glas hieven op het weekend, en met zijn innemende karakter en mooie verhalen kregen de andere drie meteen sympathie voor hem. Ze hadden hem uitgenodigd de week erna weer te komen. Hij was met plezier gegaan en gebleven.

En dus zaten er nu vier heren op een kruk aan de bar. Derk de Jong, inspecteur bij de politie, vroeg zich af of hij over een half jaar, wanneer hij met pensioen zou gaan, deze traditie nog zou blijven voortzetten. Hij kon geen enkele reden bedenken waarom niet.

Hij werd uit zijn overpeinzingen gehaald door Sjors, die maar niet uitgepraat raakte over dat wat zich in het Overijsselse dorpje had voltrokken.

‘Ik bedoel ... Weten jullie hoeveel jaren de klok heeft gezwogen?’ riep hij uit. Sjors wreef met zijn ene hand over het handvat van een tapkraan en hield de andere theatraal in de lucht. Hij keek zijn bargasten een voor een aan. Sjors kon verhalen vertellen als de beste, hij broedde waarschijnlijk alweer op een mooie anekdote. Maar Derk knikte instemmend. Want - eerlijk is eerlijk - het *was* een wonder.

Het dorp en alle omliggende plaatsjes gonsden van de verhalen. Hoe was het toch mogelijk?

Na al die jaren van stilte, waarin de legende zich had genesteld als een beer in een voortdurende winterslaap, was het geluid teruggekeerd, waardoor het dorp ontwaakte en er een nieuw licht scheen op het verleden. Want naast het feitelijk in werking treden, zorgden de weer luidende kerkklokken voor vele nieuwe verhalen, of werden de oude in een nieuw jasje gestoken.

Leeze stond weer op de kaart. En dat dankzij Willem van Breemen.

Willem was een hobbyist. Naast zijn werk als administrateur op het gemeentekantoor in Delingen, repareerde hij in zijn vrije tijd klokken. Hij had een aardige verzameling op zijn zolder staan en struinde regelmatig markten af op zoek naar bijzondere exemplaren of onderdelen. In binnen- en buitenland. Het was zijn grote passie.

Dat was ook de reden dat de kerkklokken van Leeze, die al sinds de Tweede Wereldoorlog zwegen, zijn interesse hadden. Het verhaal dat ze voor het laatst hadden geluid op het tijdstip dat de toenmalige pastoor het leven liet in een kamp in Duitsland, was uitgegroeid tot een volwaardige geschiedenis, vooral ook omdat het verhaal jarenlang levendig werd gehouden door de bewoners van Leeze.

En nu, zo'n slordige 75 jaren later, was er ineens iemand die het voor elkaar had gekregen. Die ervoor had gezorgd dat voortaan elk uur, nee elk half uur, het dorp werd verrast door gebeier. Want niemand in Leeze was het meer gewend. Die Willem van Breemen toch! Nota bene inwoner van de gemeente Leeze.

Willem en zijn vrouw Annejet woonden in Hoeven, een dorpje verderop. Door de jaren heen waren er - uit het hele land - al meerdere experts aan te pas gekomen om de klokken te repareren, maar niemand was het tot op heden gelukt. Tot Willem van Breemen op het toneel verscheen.

De heren aan de bar besloten een toast op hem uit te brengen. Ze schoven hun lege glas richting de kastelein, die deze weer vlot bijvulde.

‘Op Willem!’ klonk het daarna in koor.

‘Ja ja, zo kan ie wel weer.’ Willem van Breemen schudde goedmoedig zijn hoofd en de anderen grinnikten. Natuurlijk was hij trots. Maar zijn kroegmaten van de vrijdagmiddag deden alsof hij een of andere wereldster was. De rotzakken. Ze wisten dondersgoed dat hij inmiddels wel genoeg had van al die aandacht.

[Bravenewbooks.nl/ghislainefrison](https://bravenewbooks.nl/ghislainefrison)